

RICK RIORDAN

APOLLONS PRØVELSER 2

DEN MØRKE
SPÅDOMMEN

OVERSATT AV TORLEIF SJØGREN-ERICHSEN (MNO)

Vigmostad Bjørke

Til Ursula K. Le Guin,
som lærte meg at reglene endrer seg

KAPITTEL 1

Lester (Apollon)

Fortsatt menneske, takk som spør

Hater livet mitt

Da dragen vår erklærte krig mot Indiana, visste jeg at det kom til å bli en dårlig dag.

Vi hadde reist vestover i seks uker, og Festus hadde aldri før vist en slik fiendtlighet overfor en delstat. New Jersey hadde han ignorert. Pennsylvania virket det som han likte, til tross for slaget vårt mot kykloperne fra Pittsburgh. Ohio tolererte han, selv etter møtet med Potina, den romerske gudinnen for sunne barnedrikker, som forfulgte oss i form av en gigantisk rød mugge prydet med et smilefjes.

Men av en eller annen grunn fant Festus ut at han ikke likte Indiana. Han landet på kuppelen til Indianas parlament, flakset med metallvingene og pustet en kjegele av ild som rev delstatsflagget av flaggstangen og brente det til aske.

«Hei, kompis!» Leo Valdez trakk i dragens tøyer. «Dette har vi snakket om. Ingen sveiseflammer mot offentlige monumenter!»

Bak ham på drageryggen prøvde Kalypso å holde seg fast i dragens skjell. «Kan vi lande, *vær så snill?* Litt *forsiktig* denne gangen?»

Til å være en tidligere udødelig trollkvinne som en gang styrte luftånder, var Kalypso påfallende lite glad i å fly. Den kalde vinden blåste det kastan Jefargede håret inn i ansiktet mitt og fikk meg til å blunke og spytte.

Det stemmer, kjære leser.

Jeg, den viktigste passasjeren, ungdommen som en gang hadde vært den strålende guden Apollon, var nødt til å sitte bakerst på dragen. Å, hvilken vanære jeg hadde lidd etter at Zevs ribbet meg for mine gudelige krefter! Ikke nok med at jeg nå var en seksten år gammel dødelig med det hestlige aliaset Lester Papadopoulos. Ikke nok med at jeg måtte slite nede på jorden med (æsj) heroiske oppdrag til jeg klarte å finne nåde hos faren min igjen, eller at jeg hadde et kviseanfall som ikke lot seg kurere av noen medisin man fikk kjøpt over disk. Og til tross for at jeg hadde juniorførerkort fra New York, ville ikke Leo Valdez betro meg styringen av den flygende bronsegampen sin!

Klørne til Festus prøvde å finne feste på den grønne kobberkuppelen, som var altfor liten for en drage av hans format. Jeg fikk en flashback til den gangen jeg installerte en statue i naturlig størrelse av musen Kalliope på solvogna mi, da den ekstra vekten av panserpryden fikk meg til å kræslande i Kina og skape Gobiørkenen.

Leo så seg over skulderen med ansiktet strimet av sot. «Apollon, merker du noe?»

«Hvorfor skal det være min jobb å merke ting? Bare fordi jeg tidligere var spådommenes gud ...»

«Det er du som har hatt visjonene,» minnet Kalypso meg om. «Du sa at vennen din, Megan, ville være her.»

Bare å høre Megans navn ga meg et stikk av smerte. «Det betyr ikke at jeg kan se nøyaktig hvor hun befinner seg med mitt indre blikk! Zevs har sperret adgangen min til GPS!»

«GPS?» spurte Kalypso.

«Gudelige posisjoneringssystemer.»

«Noe sånt finnes ikke!»

«Dere, slapp av.» Leo klappet dragen på halsen. «Apollon, bare prøv, er du snill? Ser dette ut som byen du drømte om, eller ikke?»

Jeg gransket horisonten.

Indiana var et flatt landskap – motorveier strakte seg på kryss og tvers over karrige, brune sletter, og skygger av vinterskyer drev over bylandskapet i hovedstaden. Rundt oss raget noen få høye sentrumsbygninger i været – blokker av stein og glass som minnet om lagdelte tårn av svart og hvit lakris. (Ikke den gode lakrisen heller, men den ekle typen som blir liggende i evigheiter i godteskåla på salongbordet til stemoren din. Og nei, Hera, hva får deg til å tro at jeg snakker om deg?)

Etter å ha falt til jorden i New York City syntes jeg Indianapolis var trist og uinspirerende, som om én skikkelig bydel i New York – Midtown, for eksempel – var blitt strukket ut til den omfattet hele Manhattan, deretter blitt fratatt to tredeler av befolkningen og energisk høytrykksspylt.

Jeg kunne ikke fatte og begripe hvorfor et ondt triumvirat av gamle romerske keisere skulle interessere seg for et slikt sted. Ei heller kunne jeg se for meg hvorfor Megan McCaffrey skulle sendes hit for å ta meg til fange. Men visjonene mine hadde

vært klare og entydige. Jeg hadde sett silhuetten av denne byen. Jeg hadde hørt min gamle fiende Nero gi ordre til Megan: *Dra vestover. Fang Apollon før han finner det neste oraklet. Hvis du ikke kan gi ham til meg levende, så drep ham.*

Det virkelig triste ved alt dette var at Megan var en av mine bedre venner. Hun var tilfeldigvis halvgudherren min, takket være Zevs' forskrudde humor. Så lenge jeg forble dødelig, kunne Megan beordre meg til å gjøre hva som helst, til og med ta livet av meg ... Nei. Det var best å la være å tenke på sånt.

Jeg flyttet urolig på meg i metallsetet. Etter så mange uker på reisefot var jeg sliten og hadde metallsmak i baken. Jeg hadde lyst til å finne et trygt sted hvor jeg kunne hvile meg. *Dette* var ikke en slik by. Noe ved landskapet gjorde meg like rastløs som Festus.

Men dessverre var jeg sikker på at det var her det var meningen at vi skulle være. Til tross for at det ville være livsfarlig, var jeg nødt til å prøve å lure Megan ut av den kjeltringaktige stefarens grep hvis jeg fikk sjansen til å møte henne igjen.

«Dette er stedet,» sa jeg. «Jeg foreslår at vi lander før denne kuppelen kollapser.»

Kalypso knurret på gammelminoisk: «Det var jo det jeg *sa*.»

«Å, *unnskyld* meg, trollkvinne!» svarte jeg på samme språk. «Hvis du hadde hatt noen hjelpsomme visjoner, ville jeg ha hørt på deg oftere!»

Kalypso kalte meg ting som minnet meg om hvor fargerikt det minoiske språket hadde vært før det døde ut.

«Hei, dere to,» sa Leo. «Ingen gamle dialekter. Spansk eller engelsk, takk. Eller maskinspråk.»

Festus knirket samtykkende.

«Ingen fare, gutt,» sa Leo. «Jeg tror ikke de mente å holde oss utenfor. Nå flyr vi ned på gata, OK?»

Rubinøynene til Festus glødet. Metalltennene hans roterte som drillbor. Jeg innbilte meg at han tenkte: *Illinois hadde vært noe akkurat nå.*

Men han flakset med vingene og fløy ut fra kuppelen. Vi stupte ned og landet foran parlamentet med nok kraft til at asfalten sprakk opp. Øyeeplene mine ristet som vannballonger.

Festus kastet hodet fra side til side mens dampen drev fra neseborene hans.

Jeg så ingen umiddelbare trusler. Biler kjørte rolig langs West Washington Street. Fotgjengere slentret forbi: en middelalderende kvinne i blomstrete kjole, en kraftig politimann med et pappkrus med kaffe merket CAFÉ PATACHOU, en pertentlig mann i en blå lindress.

Mannen i blått vinket høflig idet han gikk forbi. «God morgen.»

«Hei på deg,» ropte Leo tilbake.

Kalypso la hodet på skakke. «Hvorfor var han så vennlig? Kan han ikke se at vi sitter på en femti tonn tung metalldrage?»

Leo gliste. «Det skyldes glemselståken, søta – den klusser med de dødeliges syn. Får monstre til å se ut som løshunder. Får sverd til å se ut som paraplyer. Får meg til å se enda kjekkere ut enn vanlig!»

Kalypso stakk tomlene inn i nyrene på Leo.

«Au!» utbrøt han.

«Jeg vet hva glemselståken er, *Leonidas* ...»

«Hei, jeg har jo sagt at du aldri får kalle meg det.»

«... men glemselståken må være veldig sterk her hvis den kan skjule et monster på Festus' størrelse på kloss hold. Apollon, synes ikke du også at det er litt rart?»

Jeg gransket fotgjengerne som gikk forbi.

Det var sant, jeg hadde sett steder hvor glemselståken var spesielt kraftig. I Troja hadde himmelen over slagmarken vært så full av guder at man ikke kunne snu kampvogna uten å kjøre inn i en annen guddom, likevel så trojanerne og grekerne bare glimt av tilstedeværelsen vår. Ved Three Mile Island i 1979 oppdaget ikke de dødelige at den delvise nedsmeltingen på kjernekraftverket skyldtes en episk motorsagkamp mellom Ares og Hefaistos. (Så vidt jeg husket hadde Hefaistos mobbet Ares for slengbuksene hans.)

Likevel trodde jeg ikke at det var kraftig glemselståke som var problemet her. Det var noe ved innbyggerne som plaget meg. Ansiktsuttrykkene deres var for milde. De tanketomme smilene deres minnet meg om de gamle atenerne rett før Dionysos-festivalen – da alle var åndsfraværende og i godt humør, mens de tenkte på de forfyllede tumultene og utsvevelsene som skulle komme.

«Vi bør komme oss ut av syne for folk,» foreslo jeg. «Kanskje ...»

Festus snublet og ristet på seg som en våt hund. Fra brystet hans kom en lyd som et løst sykkelkjede.

«Å nei, ikke nå i igjen,» sa Leo. «Alle må av!»

Kalypso og jeg steg raskt av.

Leo løp foran Festus og holdt armene framfor seg i klassisk dragecowboypositur. «Hei, kompis, ingen fare! Jeg skal bare slå deg av for en stund, OK? Litt nedetid for å ...»

Festus spydde ut en ildsøyle som omsluttet Leo. Heldigvis var Valdez brannsikker. Men klærne hans var det ikke. Ifølge det Leo hadde fortalt meg, kunne han som regel hindre klærne i å brenne opp bare ved å konsentrere seg. Men hvis han ble overrumplet, funknet det ikke bestandig.

Da flammene døde bort, sto Leo foran oss bare iført boksershortsen av asbest, det magiske verktøybeltet og et par rykende, halvt smeltede joggesko.

«Fanken heller!» klaget han. «Festus, det er kaldt her ute!»

Dragen snublet. Leo bykset frem og vred på spaken bak dragens venstre forbein. Festus begynte å si sammen. Vingene, beina, halsen og halen trakk seg inn i kroppen hans, og bronseplatene overlappet hverandre og foldet seg innover. I løpet av sekunder hadde robotvennen vår krympet til en stor bronsekoffert.

Det burde selvfølgelig ha vært fysisk umulig, men som enhver anstendig gud, halvgud eller ingeniør nektet Leo Valdez å la seg stoppe av fysikkens lover.

Han skulte på den nye bagasjen sin. «Dæven ... jeg trodde jeg hadde fikset gyrokondensatoren hans. Da sitter vi nok fast her til jeg får sporet opp et verksted.»

Kalypso skar en grimase. Den rosa skjjakka glitret av dugg etter flyturen gjennom skyene. «Og hvis vi finner et slikt verksted, hvor lang tid vil det ta å reparere Festus?»

Leo trakk på skuldrene. «Tolv timer? Femten?» Han trykket på en knapp på siden av kofferten. Et håndtak skjøt opp. «Og hvis vi får øye på en butikk med herreklær, ville det også vært bra.»

Jeg så for meg at vi spaserte inn i en T.J. Maxx-butikk – Leo i boksershorts og smeltede joggesko, slepende på en bronsekoffert. Jeg likte ikke tanken.

Plutselig ropte en stemme fra fortauet: «Hallo!»

Kvinnen i den blomstrete kjolen hadde kommet tilbake. I hvert fall *så hun ut* som den samme kvinnen. Enten det, eller så gikk en drøss med damer i Indianapolis rundt i lilla og gule kjoler med kaprifolmønster og håret satt opp i femtittallsfrisyrer.

Hun smilte fjernt. «En vidunderlig morgen!»

Det var tvert imot en nitrist morgen – kald og overskyet og med snø i luften – men jeg følte at det ville være uhøflig å ignorere henne fullstendig.

Jeg ga henne et lite, kongelig vink, av den typen jeg pleide å gi tilbederne mine når de kom for å smiske ved alteret mitt. For meg var budskapet klart nok: *Jeg ser deg, usle dødelige – kom deg vekk nå. Gudene snakker sammen.*

Kvinnen tok ikke hintet. Hun gikk mot oss med lange skritt og stanset foran oss. Hun var ikke spesielt stor, men noe ved kroppsfasongen virket snodig. Skuldrene var for brede i forhold til hodet. Brystet og magen stakk ut som en klumpete masse, som om hun hadde stappet en sekk med mangoer inn under kjolen. Med de spinkle armene og beina minnet hun meg om en slags gigantisk bille. Hvis hun hadde veltet over på ryggen, tvilte jeg på om hun ville ha kommet seg opp med det første.

«Du og du!» Hun holdt i den lille veska si med begge hender. «Så søte dere er, barna mine!»

«Frue,» sa jeg, «vi er ikke barn.» Jeg kunne ha tilføyd at jeg selv var mer enn fire tusen år gammel, og at Kalypso var enda eldre, men jeg bestemte meg for ikke å ta opp det. «Du må ha oss unnskyldt, vi har en koffert vi må reparere, og vennen min har et skrikende behov for et par bukser.»

Jeg prøvde å gå rundt henne. Hun sperret veien for meg.

«Dere kan ikke gå ennå, kjære! Vi har ikke ønsket dere velkommen til Indiana!» Hun tok en mobiltelefon opp av veska. Skjermen lyste, som om en samtale allerede var i gang.

«Det er ham, ingen tvil om det,» sa hun inn i telefonen. «Kom hit, alle sammen. Apollon er her!»

Lungene skrumpet inn i brystet mitt.

I gamle dager tok jeg det for gitt at jeg ville bli gjenkjent straks jeg gikk inn i en by. Selvfølgelig ville innbyggerne strømme til for å ønske meg velkommen. De ville synge og danse og kaste blomster. De ville straks gå i gang med å bygge et nytt tempel.

Men som Lester Papadopoulos forventet jeg ikke en slik behandling. Jeg minnet ikke det minste om mitt tidligere strålende selv. Tanken på at noen i Indiana skulle kjenne meg igjen til tross for det flokete håret, kvisene og fettvalkene var både krenkende og skremmende. Hva om de oppførte en statue av meg i min nåværende skikkelse – en gigantisk gull-Lester midt i byen? De andre gudene ville aldri ha holdt opp med å mobbe meg!

«Frue,» sa jeg, «jeg er redd du forveksler meg ...»

«Ikke vær beskjedent!» Kvinnen slengte fra seg mobilen og håndveska. Hun grep meg i underarmen med styrken til en vektløfter. «Herren vår vil fryde seg over å ha deg i sin varetekt. Og vær så snill, kall meg Nanette.»

Kalypso gikk til angrep. Enten ønsket hun å forsvare meg (tvilsomt), eller så likte hun ikke navnet Nanette. Hun slo kvinnen i ansiktet.

Dette overrasket meg i og for seg ikke. Etter å ha mistet sine udødelige krefter prøvde Kalypso å tilegne seg andre ferdigheter. Hittil hadde hun mislyktes med å mestre sverd, hellebarder, kastestjerner, pisker og standup-komedie. (Jeg kunne leve meg inn i frustrasjonen hennes.) I dag hadde hun bestemt seg for å prøve seg på nevekamp.

Det som overrasket meg, var den høye KNEKK-lyden da knyttneven traff Nanettes ansikt – lyden av fingre som knakk.

«Au!» Kalypso snublet bort og holdt seg rundt hånden.

Nanettes hode gled bakover. Hun slapp meg for å prøve å gripe tak i ansiktet sitt, men det var for sent. Hodet ramlet av skuldrene hennes. Det falt skramlende i fortauet og trillet sidelengs, mens øynene fortsatt blunket og de lilla leppene vred på seg.

«Hellige Hefaistos!» Leo løp bort til Kalypso. «Du brakk hånden til kjæresten min med ansiktet ditt,» sa han til damen. «Hva er du, egentlig, en robot?»

«Nei, kjære deg,» sa den hodeløse Nanette. Den dempede stemmen kom ikke fra hodet av rustfritt stål som lå på bakken. Den steg opp fra et sted innenfor kjolen hennes. Rett over kragen, der halsen nettopp hadde vært, stakk det opp noen tynne, lyse hår fulle av hårspenner. «Og jeg må si at det ikke var særlig høflig å slå meg.»

Knærne mine skalv.

«En akefalo,» sa jeg.

Nanette lo. Den bulende overkroppen vred seg under stoffet med kaprifolmønster. Hun rev opp blusen – noe en høflig dame fra Midtvesten aldri ville ha drømt om å gjøre – og avslørte sitt sanne ansikt.

Der en kvinnes BH normalt ville ha vært, stirret to enorme, bulende øyne ut mot meg. Fra brystbeinet stakk en stor, skinnende nese ut. Over magen vred en motbydelig munn på seg, med glinsende, oransje lepper og tenner som en vifte med blanke, hvite spillkort.

«Ja, kjære deg,» sa ansiktet. «Og jeg arresterer deg herved i Triumviratets navn!»

Fra begge sider av Washington Street begynte fotgjengere med blide ansikter å snu seg og marsjere i vår retning.